

## Onzichtbare Hand

Mijn ouders verlangden naar hun eigen stekje, een plek om thuis te komen en hun kinderen groot te brengen. Een thuis met privacy om te doen wat ze wilden zonder het bemoeizuchtige alziend oog van mijn grootmoeder. Met de hulp van familieleden en vrienden bouwden ze hun eigen prachtig huis. We noemden het "Leiepark", naar de straatnaam. Mijn moeder was 6 maanden zwanger van mijn zus Leen en wou perse intrekken in het huis voor de geboorte, dat was rond pasen in 1973.

Het Leiepark was voor mij een geweldige omgeving om in op te groeien, zowel als kind en ook als tiener. Een doodlopende straat met twee cirkels. Bijna elke huis had kinderen van onze leeftijd en we speelden allemaal samen op straat, soms tot laat op de avond. Achter ons huis waren weiden met koeien en een vijver.

Mijn moeder was meestal druk aan het werk in de winkel. Mijn vader vergezelde haar, of bleef thuis bij de kinderen en de vele dieren. Het leek bij ons thuis soms echt op een dierenboerderij. We hadden een hond, een ezel, pauwen, schapen, geiten, kippen, konijnen, vogels en een kat. Toen mijn grootvader Pol ouder werd, woonde hij bij ons in huis. Meestal was hij te vinden in de grote moestuin die hij zelf had gecreëerd. Of in de moestuinen van de burens die hij ook voor hen had aangelegd en onderhield. Vaak vonden we hem werkende in de tuin bij de burens in zijn ondergoed. Indien we er een opmerking over maakten gaf hij het commentaar dat het zijn "shorts" waren. Het kon hem geen barst schelen wat een ander ervan dacht, als hij zich maar comfortabel voelde.

Ik hield van de vrijheid om met mijn fiets heen en weer te rijden van huis naar de winkel. Ongeveer een kwartiertje fietsen.

Ik zal eens vertellen wat er gebeurde op een van die ritjes van het Leiepark naar de boekhandel. Het was een mooie zomerdag, ik nam mijn fiets uit de garage en reed naar de boekenwinkel. Via de Machelenstraat reed ik tot het grote kruispunt die de Volhardingslaan (N35) met de Kortrijkstraat (N43) verbindt. In 1981 waren er geen verkeerslichten. Dat zou vandaag niet meer mogelijk zijn.

Ik stond op het punt de Volhardingslaan over te steken, wat ik voordien vele malen veilig had gedaan. Eerst keek ik naar links om te zien of er auto's kwamen over de brug komende uit de richting van de Brielmeersen. De baan was vrij en ik reed tot het midden van het kruispunt waar ik mezelf tot stilstand bracht om dan het verkeer gade te slaan komende uit de andere richting. In de verte zag ik een rode auto maar besloot dat die nog steeds ver weg was. Ik dacht dat er genoeg tijd was om veilig over te steken. Ik sprong terug op mijn fiets en stak het tweede gedeelte van de Volhardingslaan over, richting Kortrijkstraat. Wat ik me als elfjarige niet realiseerde was dat het een rode sportwagen was die me op volle snelheid naderde. Ik gaf geen aandacht meer aan de auto en reed verder. Ik was nu in het midden van de straat en de sportwagen naderde me op heel hoge snelheid. Ik was mij hiervan niet bewust en was totaal niet voorbereid op wat me te wachten stond!

Plots slaan de remmen van mijn fiets dicht. Tot mijn grote verbazing werd mijn fiets volledig tot stilstand gebracht. Ik vloog bijna over mijn stuur. Op hetzelfde moment schuurde de rode sportwagen enkele centimeters voor

mij uit. Ik hoorde het geluid van een zeer snelle auto voorbij komen. Plots stonden mijn voeten stevig op de grond en mijn handen hielden mijn stuur stevig vast. Ik was volledig geschrokken.

Op dat moment besepte ik dat er een onzichtbare hand mij van de dood had gered. Ik zou op dat ogenblik eigenlijk dood moeten geweest zijn en ik was nog steeds in leven en zonder een schrammetje. Een ervaring die mijn bevattingsvermogen te boven ging. Ik herinner me dat ik luidop sprak. "Wel, het is blijkbaar mijn tijd nog niet om dood te zijn, ik vraag mij af wat belangrijks ik nog te doen heb in dit leven." Ik vroeg me af wat de reden was voor deze interventie. Het maakte me stil van binnen.

Een paar seconden later besloot ik terug verder te fietsen. Ik vroeg me af of mijn remmen nog steeds geblokkeerd zouden zijn of niet. Dat waren ze niet. Verbluft door wat er net was gebeurd, reed ik verder naar de boekenwinkel. Ik vertelde mijn moeder wat er juist was gebeurd, maar zij was druk bezig met de klanten. Hoe zou zij het kunnen begrijpen? Ik begreep zelf niet wat er net was gebeurd! Ik was me er sterk van bewust dat dit een buitengewone ervaring was en dat het mijn tijd nog niet was om te sterven!

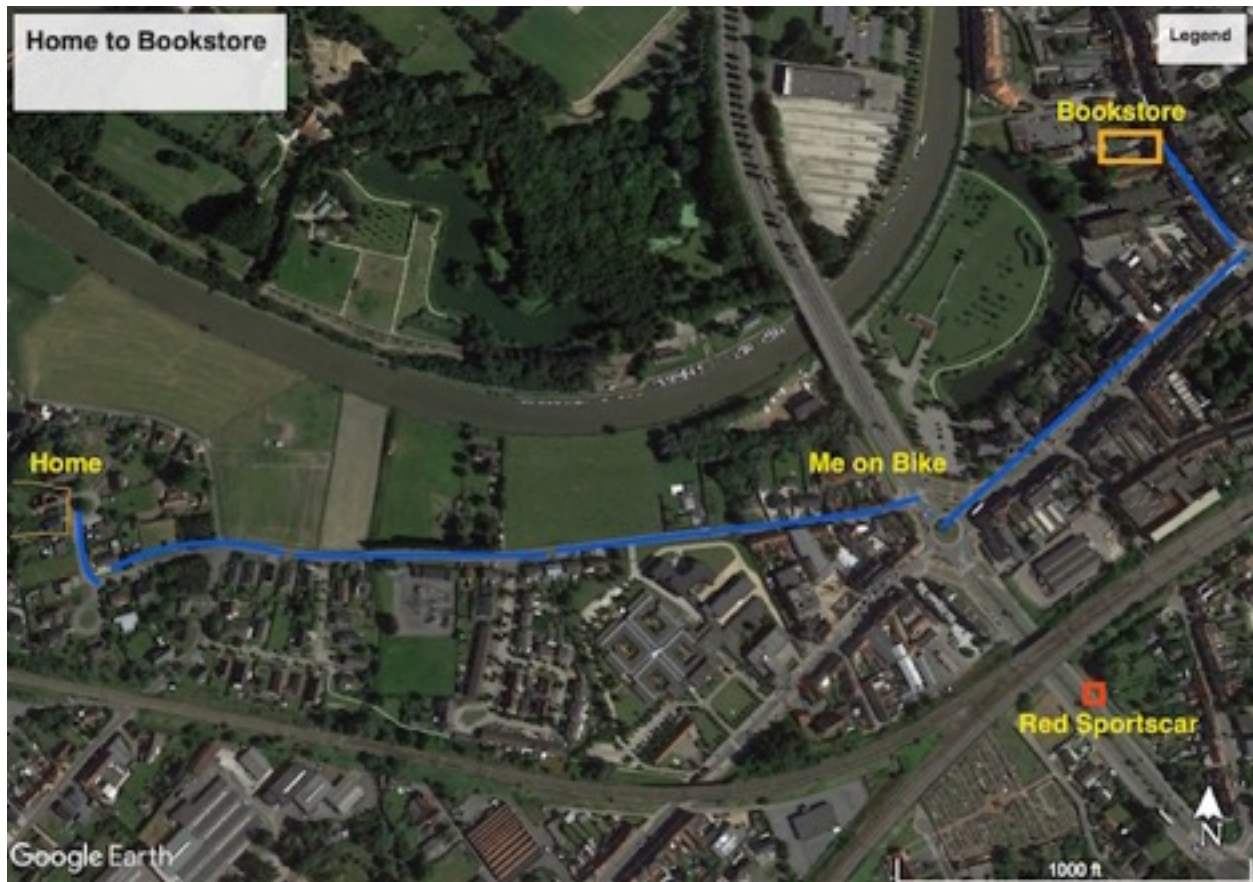


Foto 1 : Het Leiepark. Rode kader ons huis met bijhorende grond. Later hebben mijn ouders de helft verkocht en staat er nu ook een 2e huis.

Blaue lijn, mijn route met de fiets naar de winkel.

Foto 2 : Blaue lijn is de route van ons huis naar de winkel. En het kruispunt waar een onzichtbare hand me van de dood heeft gered.

2018 © Mieke Benton, [starshowerusa@startmail.com](mailto:starshowerusa@startmail.com)

(Delen is toegestaan als mijn naam en email adres zijn vermeld)  
(Geef me een seintje indien je aan deze lijst wenst toegevoegd of verwijderd te worden)

Mieke's Voice

Week 1 - Introductie

Week 2 - Een Ruwe Start

Week 3 - Visie

Week 4 - Geschiedenis Les

Week 5 - Boekhandel Caecilia

Week 6 - Onzichtbare Hand